

ROBERT BISHOP

DEMONEN BAK SPEILET

EN PÅSKEKRIM

DEL I – GRØNT LYS

Kåre Christian Jensen var på ingen måte en spesiell fyr. Han hadde grei inntekt, en helt gjennomsnittlig kropp, ett hus og én kone (ingen elskerinne, enda) og var 181 cm høy. Det var, naturligvis, enkelte aspekter og fasetter ved seg selv Kåre ikke hadde målt, men dersom noen skulle gjort det var det god grunn til å tro at også disse målene ville være helt gjennomsnittlige.

Det norske gjennomsnitt kunne like gjerne vært tatovert i panna på Kåre. Alt han manglet for å bli totalt usynlig var 1,8 barn og en sølvgrå Passat stasjonsvogn.

Men Kåre var ikke foruten lykke, eller hell, eller en generell følelse av at livet gikk hans vei. Huset var riktig så fint, og når han endelig fikk pusset opp fotballbula i kjelleren, ville han bli rene messias blant de fire vennene sine. (Dog, fire var et jævla kleint tall, sånn egentlig. Det var jo bare fire spillere som kunne game samtidig i både FIFA 2016 og NBA 2K16 – så én måtte alltid se på.)

Kåre smilte lurt for seg selv der han satt i passasjeretet på bilen sin. *Luksusproblem, Kåre. Fire venner er bedre enn tre, eller to, eller ingen. Tenk på Elisabeth på jobben . . . hun har ingen hun, stakkar. Tjukk er 'a også!*

‘Hva tenker du på?’ Spurte Anne fra førersetet.

Kåre heiste på skuldrene. ‘Ikke noe spesielt . . .’

‘Fotball?’

‘Fotball . . .’

‘Når skal du invitere de andre da?’

‘Må kanskje bli ferdig først da, Anne.’

Nå var det Anne som smilte lurt. ‘Listverk er noe herk, er det ikke?’

Faen til mas! Det var da vel hans jævla kjeller? Hvilken rolle spilte det for Anne når den ble ferdig? Kåre svelget unna irritasjonen og så ut av vinduet. Det var en fin vårdag i Trondheim; en av de sjeldne maidagene uten regn. *Eller er det? Folk sier det regner hele jævla tiden i denne byen, men jeg synes sola titter frem støtt, jeg.*

‘Syns ikke det regner så forbanna mye i denne byen jeg.’ Han snudde seg mot Anne.

‘Nei . . .?’

‘Folk sier lissom det.’

‘Hvem da?’

Kåre heiste på skuldrene igjen. ‘De på jobben og sånn . . .’

‘Du trenger da ikke høre på dem?’

‘Jeg gjør jo ikke det da!’ Anne hadde igjen funnet den mystiske oppskriften på å komme seg akkurat innunder huden på Kåre. ‘Det bare irriterer meg at de alltid sutrer over regnet når det ikke alltid regner.’

‘Er ikke å sutre akkurat det du driver med nå?’

Den siste resten av Kåres lure smil falt bort. *Faen til mas . . . siste gangen jeg snakker til deg.*

Men det ville selvsagt ikke bli det. Kåre hadde en noenlunde aggressiv måte å uttale seg på, takket være en familie som formidlet ting igjennom volum og skarphet heller enn list. De hadde flyttet til Trondheim nettopp for å være nærmere når de eventuelle barna kom, noe de ikke så ut til å gjøre,

dessverre. Anne derimot, kom fra en familie som knapt sa ett eneste ord over 30 desibel (sånn cirka hviskevolum). Dette førte til at Anne følte seg ille til mote når Kåre braste ut med noe. Når Anne så tok til motmæle ble Kåre sur, noe som han jo hadde lært at var normalt. Eller gjennomsnittlig, om du vil.

Kåre sukket og så på Anne. Hun var vakker, ingen tvil om det. Der de fleste andre ville sagt *helt OK*, var Kåre overbevist om at Anne var ti av ti. Selveste gullfuglen. De kom kanskje aldri til å få barn sammen – legene hadde dessverre landet på at dette var Anne sin feil, og det var et digert skår i forholdet – men det betydde jo bare at Anne kom til å beholde den kroppen hun hadde nå. Hun var flink med mat, trente sånn cirka én gang i uka – som avisene jo sa at var nok – og var et beist i senga. (Her kom nok også ordet gjennomsnittlig ganske heftig inn i bildet, men Kåre hadde ekstremt begrensede erfaringer på akkurat dette feltet.)

Det var mange måter å beskrive Anne på. Noen ville sagt naturlig, noen formfull, noen pæreformet og noen ville rett og slett kalt henne tjukk. *Alfred . . . den sjalu jævelen*. Anne var alt annet enn lang og tynn, rett og slett, men hun hadde alle de riktige proporsjonene, og som Kåre så pent hadde sagt til henne en fuktig kveld; det var ingenting som slang rundt. Grunnet et par arr på selvtilliten, skiftet hun også hårfarge og stil ganske ofte, noe Kåre syntes var rett så kult. Dessverre ble det ikke så mye hopping i høyet om dagen. Anne hadde overhodet ikke vært i humør etter de triste nyhetene fra legekantoret, og hvis man ikke kunne få barn, hva var vel vitsen med sex? Kåre kunne fint liste opp i alle fall hundre grunner til å fortsatt ha det, men Anne ville ikke i nærheten av temaet. I stedet tilbrakte hun mye tid alene og ute.

Kåre tvang smilet tilbake. *Det kommer til å ordne seg, det der. Vi har i alle fall hverandre*. Han kastet et nytt blikk på vakre Trondheim. Eller, på den skitne og støvete broen de sto på, i alle fall. Foran dem lå en lyseblå Rav 4 med to barn i baksetet. Kåre følte en slags blanding av lettelse og sorg. Han ville ha barn, trodde han. Men dersom de ikke kunne, var det kanskje like så greit å droppe det. De to barna i bilen foran var opptatt av å sloss eller krangle om et eller annet, og selv igjennom den støvete bakruta kunne Kåre se to trøtte tryner i framsetene. Han så halvparten av et skjevt brillepar og en uflidd mopp av et hår på sjåføren, og priste seg lykkelig for at han var i en annen situasjon.

De kom seg av brua og over på den andre siden, hvor lyset straks ble grønt. På bussholdeplassen ventet en gjeng med rastløse studenter. *Sikkert eksamen rundt disse tider*. Så vakker som Kåre syntes Anne var, måtte han ærlig innrømme at disse unge studinene med tights i alle regnbuens farger var rett så fine å se på. Det var et par studentassistenter på jobben hans også, og spesielt nå i disse vartider, var det umulig å holde blikket for seg selv.

Som om Anne leste tankene hans, bråstoppet bilen og et 'Faen i helvete! Jævla kukk!' Rømte fra leppene hennes. Anne, som var livredd for høye lyder og alt som het banning.

Følelsen av å bli avslørt forsvant fort da Kåre kastet et nytt blikk ut frontruten, og så at en sølvgrå Tesla hadde kommet inn fra kollektivfeltet og tvunget Anne til å bremse. Noe av det absolutt verste hun visste. 'Er du helt jævla dum i hodet eller?' Ropte han til den dyre EL-bilen.

I mellomtiden hadde lyset blitt rødt igjen, og trafikken stod bom fast.

'Faens EL-bilmafia!'

'Hva skal de med de der overprisa skrotdyngene uansett da? Skal bare kompensere, hele jævla gjengen!' Kåre myste for å se igjennom bakruta, og så tydelig to unge mennesker, en kvinne og en

mann. 'Du ser ikke folk i KIA eller Ford gjøre sånne ting. Det er alltid de jævlene med Mercedes eller BMV eller fuckings Tesla.'

'Ja, det er noe i det.' Anne la seg på hornet.

'Aj! Ikke gjør det da! Skaden er lissom allerede skjedd. Trenger ikke lage unødvendig-' Kåre sluttet å prate da han så bevegelsene til de to foran. 'Ser du det?'

'Hva prater du om nå?'

'Det ser ut som om de slåss der fremme.'

'Nesj, gjør det vel ikke? Sikkert bare han som har mistet et eller annet i gulvet.'

Men Kåre var overbevist. Dette var rett og slett aggressive fakter. *Men det er uansett ikke mitt problem.*

'Shit, Kåre! Jeg tror kanskje du har rett! Det ser ut som om han slår henne!'

Kåre svelget tungt. 'Hva faen skal vi gjøre med det da?'

Anne så seg rundt. 'Vet ikke . . . det ser ikke ut som så mange andre bryr seg.'

Nå ble lyset gult, og et par biler foran Teslaen dro av sted. 'Kjør da . . .' mumlet Kåre.

Lyset ble grønt, og Anne tutet kort et par ganger.

Ingen respons.

'Faen!' Sa Kåre, og prøvde for en av de første gangene i sitt liv å være mer enn bare gjennomsnittlig.

Han åpnet døren og gikk ut.

Et betryggende lite smil fra Anne gjorde plutselig dette mer enn verdt det, tenkte Kåre. I alle fall i de første ti sekundene. Så kjente han den varme, klamme og eksosfylte luften omringe han. Det var ingen som tutet eller som så ut til å reagere nevneverdig, men han så seg ikke så nøye om heller. Det kjentes ut som at han når som helst ville bli påkjørt, eller skreket til, eller begge deler.

I et veldig langt øyeblikk vurderte han å sette seg tilbake i bilen igjen, men idet han kastet et glimt mot den sølvgrå Teslaen så han noen brå bevegelser som fikk blodet hans til å fryse til is.

Sjåføren gav passasjerer to veldig harde slag.

Kåre svelget tungt og gikk forsiktig frem. Skulle han rive opp døren brått, eller kakke forsiktig på ruten? Skulle han si noe? Hva skulle i tilfelle det være? Han begynte å angre seg igjen, men nå var han likevel fremme. *Hva ville Anne sagt dersom du kom slukøret tilbake?*

Han bestemte seg raskt for å bare rive opp døren. 'Hei!' Ropte han, før blodet nok en gang frøs til is.

Kvinnen som satt bak rattet stirret intenst i bakspeilet uten å si et ord. Øynene var vide og blodskutte, og hun så livredd ut. Ved siden av henne i passasjeret, satt en velstelt og veltrent mann – alt Kåre ikke var.

Han var også død.

Kåre hadde levd et beskyttet liv. Dette ble derfor hans første møte med politiet. På tross av hva mange rundt han hadde sagt opp igjennom, var de særdeles hyggelige.

'Ta det hele fra starten, er du snill.' Politimannen så på Kåre med et sympatisk blikk. Det var ikke ofte i dette lille landet at man kom ut for noe slikt.

Kåre kremtet og så lengselsfullt bort på Anne. Hun snakket med en kvinnelig betjent, og så overraskende rolig og likegyldig ut. 'Vi var på tur over broen, så slengte bilen seg inn foran oss.'

'Teslaen? Bilen med offeret i seg?'

Offeret . . . Det var alt denne mannen var redusert til. Kåre nikket. 'Det er mange som gjør det. De legger seg i høyrefeltet for å komme seg fortere frem, men så hiver de seg tilbake før de blir tvunget til å svinge til høyre.' Hvor mange ganger hadde ikke Kåre tenkt på disse rasshølene? Hvor mange ganger hadde han ikke vært bak rattet, og ønsket en eller annen idiot som kastet seg inn foran han død? *Aldri igjen . . .*

'Og hva skjedde så?'

'Anne – min kone – tutet i irritasjon, og da la jeg merke til de to foran. Mannen i passasjerstet gestikulerte veldig aggressivt.' Han heiste på skuldrene. 'Jeg ville aldri i verden gått ut av bilen på grunn av det . . . men Anne la merke til det også.'

Politimannen nikket sympatisk. 'Det er ikke mange som ville gjort som du gjorde, Kåre. Det var tøft av deg å gå frem. Som du så selv, er det ikke mange som tør å ta affære.'

Kåre følte et stikk av stolthet. *Hører du, Anne? Jeg er ikke så pinglete og redd som du skal ha det til.* Eksen til Anne var visstnok en hardhaus. Militæret i mange år, brannmann og musiker. *Ferier på Kilimanjaro og hele forbanna jævla kostebinderiet. Mannen er jo en gresk gud.* Anne snakket aldri om han, sikkert fordi hun ikke ville at Kåre skulle føle seg utilpass eller mindreverdig. Men det hadde motsatt effekt. Han hadde mange ganger overhørt venninnene til Anne snakke om Jonas, mannen som ikke fortjente henne, men som likevel fremsto som selve drømmemannen. Han hadde også gløttet på Facebook, og lært et par ting. For det første hadde noen slettet alle spor av Anne og Jonas sammen, og det var ikke henne. For det andre hadde Anne sett veldig annerledes ut før. Smalere, lykkeligere og med langt flere venner.

Kåre prøvde å ikke tenke så mye på det.

'Hva skjedde så?'

'Hæ?' Kåre ble raskt revet bort fra dagdrømmene.

'Hva skjedde etter du gikk ut?'

'Jeg nølte i noen sekunder. Det er jo en spesiell ting å gjøre, å legge seg borti livet til andre mennesker.' Han gløttet bort på Anne igjen, som nå sto for seg selv med telefonen i hånden. 'Men da jeg så de to i Teslaen slå hverandre løp jeg frem.'

'Og da du åpnet døren var mannen allerede død?'

Kåre ble med ett veldig blek om nebbet. Han nikket.

'Så du hva som hadde forårsaket hans død?'

Kåre følte seg med ett veldig kvalm og uvel. *Død . . . jeg så en død mann.* Han brakk seg, men rakk å svelge unna det verste. 'Nei . . .'

'Ingen kutt? Ikke noe blod eller-'

Kåre løp et par meter ned en gangvei i nærheten og spydde i en brun busk. Det var små knopper på den som snart kom til å stå i full blomst. *En sommer han aldri kommer til å få se.* Det var fjasete og utypisk Kåre, men han ble med ett veldig sentimental. Det var hans første ordentlige møte med døden, og det kjentes på kroppen. *Her i det ene sekundet, borte det neste.*

'Du så altså ingenting som kunne indikere hvordan han døde?'

Kåre ristet på hodet igjen, og prøvde å komme på noen av de hundre episodene av CSI: Miami han hadde sett. *All den tiden, rett i dass. Tenk om det var deg selv som satt død i den bilen?* 'Ville trodd at det var hjertet eller noe. At han bare sovnet inn, lissom.'

'Men du visste at han var død?'

'Ja . . . nei!' *Gjorde jeg?* 'Det var bare en . . . følelse. Han kunne kanskje like godt bare ha sovet. Men han var for . . . rolig, kanskje.'

Politimannen kakket pennen sin forsiktig mot den sorte capsen han hadde på, den typiske med skjoldet, kronen og løven. 'Hjernen din registrerer alt mulig rart som øynene dine ikke ser. At offeret ikke puster lengre, at øyenlokkene ikke beveger seg, at pulsen er borte. Alt mulig sånt.'

Kåre nikket, og følte seg nok en gang smått stolt. *Instinktene mine kicka inn.*

'Hva med kvinnen? Kan du fortelle meg om henne?'

'Tja . . . mørkt hår, sikkert i midten av 20-årene. Vakker-'

'Vi vet hvordan hun ser ut, Kåre. Hun står rett der borte.' Politimannen pekte. 'Fortell meg om hva som skjedde da du åpnet bildøren.'

'Hun stirret intenst i speilet. Uten å blunke og uten å snu seg.'

'Sa hun noe?'

Kåre ristet på hodet. 'Nei, ingenting.'

'Demonen bak speilet . . .' Mumlet politimannen.

'Hæ?' Spurte Kåre.

'Er du sikker på at hun ikke sa noe?'

Kåre nikket. 'Jeg trakk meg tilbake ganske raskt for å ringe dere, og da-'

'Men det var din kone som ringte, var det ikke?'

Kåre kastet et nytt blikk på Anne. Hun var tilbake i bilen igjen nå. Tydeligvis hadde hun fått klarsignal til å dra. *Bare ikke kjør fra meg . . .* Han nikket. 'Ja, jeg hadde lagt igjen telefonen i bilen, så jeg ropte på henne, så hun kunne ringe i stedet.'

Politimannen nikket sakte. 'Hva sa du til henne?'

Kåre heiste på skuldrene. 'Bare at det var en død person i bilen foran.'

'Du sa ikke noe om hvordan han satt eller om konen i førersetet?'

Er Anne i trøbbel nå? 'Jeg kan godt ha gjort det . . . det hele er litt forvirrende.'

'Skjønner. Men kvinnen i bilen sa altså ingenting?'

'Nei. Hun bare stirret intenst i speilet uten å røre på seg.' Kåre tenkte seg om et par ganger. Han var veldig dårlig til å stille oppfølgingsspørsmål selv, i alle fall når det kom til autoritetspersoner. Han hadde ikke spurt sjefen hva han fikk i lønn engang, ikke før den første slippen kom og var vel under det han hadde forventet. 'Sa hun noe til dere?'

Politimannen heiste på skuldrene. 'Hun sa at hun var uskyldig. At det var demonen bak speilet som hadde gjort det.'

'Demonen bak speilet?'

'Hun kommer vel til å erklære seg sinnssyk i gjerningsøyeblikket skal du se.' Politimannen så bort på kvinnen, som fortsatt så relativt forstyrret ut. 'Du er helt sikker på at ingen andre var i bilen, eller kom bort dit etter de kjørte inn foran dere?'

Kåre nikket. 'Helt sikker.'

‘Okay. Da trenger vi ikke oppholde deg noe mer. Men du må nok komme ned på stasjonen etter hvert, for å avgi ny forklaring. Har du noen å prate med i mellomtiden? Vi kan sikkert hjelpe deg dersom du trenger noen; dette kan være ganske traumatisk.’

Kåre vurderte dette i noen sekunder. ‘Jeg tror det skal gå bra. Jeg ville nok helst vært foruten denne dagen, men jeg føler ikke noen umiddelbare traumer, i alle fall.’

‘De færreste gjør det . . . du får ta kontakt dersom du kommer på noe mer, eller dersom nettene blir søvnløse fremover.’

Kåre nikket. Han visste ikke enda hvor søvnløse de skulle bli.

DEL II – GULT LYS

Kåre tittet ut av vinduet. Det var ingen bil som smatt inn fra kollektivfeltet, og ingen som kjeftet på hverandre i bilen foran. Solen skinte på himmelen og hestehovene strakte seg mot himmelen, spredt rundt omkring i det svakt grønne gresset. Våren var på vei, for alvor denne gangen.

‘Så hun ikke litt kjent ut?’ Kommenterte Kåre.

‘Hvem? Hun som stod på bussholdeplassen? Hun så ut som alle typiske studentbabes. Er ærlig talt litt overrasket over at blikket ditt flyttet seg så kjapt.’

‘For det første, kjære, er synet av deg – både i tights og i kjole og i jeans – mye bedre enn alle verdens studiner.’ Kåre forsvant i tankene sine, som han alltid gjorde når han tenkte på Anne. Han så for seg lårene hennes i et kort skjørt, mens de kjørte på de humpete veiene i Trondheim. Det var enkelte måter alle jenter i skjørt satt på, men i en bil måtte man nødvendigvis spre beina litt, for å rekke alle pedalene.

‘Og for det andre?’

‘For det andre snakket jeg om hun i Teslaen i forrige uke.’

Anne ristet på hodet. ‘Trenger vi å snakke mer om det, da?’

‘Misforstå meg rett, jeg er en jævla interessant fyr . . .’ Innimellom smalt Kåre til med ei bøtte selvinnsikt, ‘. . . Men det skjer nokså sjeldent at jeg finner døde mennesker i passasjerstet på bilen foran. Faktisk er det noe av det mest unike som har hendt meg, derfor ønsker jeg å snakke om det.’

‘Men *jeg* gjør ikke det . . . kan du ikke bare prate med noen andre da?’

‘Men du var jo der!’

‘Jeg så nesten ingenting, Kåre. Hørte bare at du ropte på meg om å ringe. Jeg fikk knapt med meg hvordan kjæresten hans så ut.’

‘Hvordan vet du at det var kjæresten?’

‘Kan godt ha vært kona eller noe . . . hun bare så for ung ut.’

‘Du sa jo at du knapt så henne?’

‘Tar ikke så jævla lang tid å se alderen på noen da, Kåre.’

Kåre heiste på skuldrene. ‘Jeg synes det var noe kjent med henne i alle fall. Hun var veldig pen; brunt hår og blå øyne, ganske sjelden kombinasjon.’ Kåre hørte hendene til Anne knyte seg rundt rattet. *Sjalu, Anne? Det ville vært første gang, i alle fall.* ‘Kanskje hun er en student hos oss.’

‘Kanskje det.’

Resten av bilturen foregikk i stillhet. Det hadde nå gått tre dager siden mordet, og Kåre hadde vært limt til aviser og internett siden. Adressa hadde forsøkt å kontakte han et par ganger, men han hadde unnlatt å svare. *Helvetes journalister*. Det var få mennesker Kåre hadde mindre respekt for enn journalister. De skulle alltid lage en sensasjon av alt mulig, og vri på sannheten til de fikk en interessant historie. Det var helt jævla uaktuelt å la de intervjuet han, faktisk. Kåre kjente sine egne begrensninger veldig godt. Han sa alltid ja når han ble stoppet på gata, eller ringt av et eller annet jævla strømselskap som skulle ha han til å bytte – noe Anne hadde irritert seg grønn over flere ganger. Dersom en eller annen journalist fikk kloa i han, ville nok ikke historien bli som Kåre hadde sett for seg.

Dessuten har jeg noen tanker og teorier jeg ikke vil dele med noen enda. Avisene hadde vært særdeles begrenset i sin dekning av denne saken. Kvinnen var mistenkt og mannen var død, og det var det hele. De var ikke gift, tydeligvis, da hun også i avisene bare ble omtalt som 'kjæresten (24)' *Anne sa det samme, men hun hadde ikke lest det i avisen.* Kåre kjente et stikk i magen. Han hadde en ny teori han måtte undersøke når han kom på jobb.

Kåre jobbet hos Institutt for matematikk og fysikk på NTNU, i 12. etasje i Sentralbygg 2, på 'Stripa' på Gløshaugen. Snakket du med noen som ikke var studenter, betydde ingen av de ordene noe som helst. Kort forklart lå det 'i den jævla høye blokka, men ikke den nærmest fotballstadion – den andre.'

Han kom andpusten og svett inn på kontoret sitt. En eller annen idiot hadde funnet ut at de skulle ha et trappeløp på jobben, for å få folk til å gå de cirka én million trappetrinnene opp til 12. etasje, i stedet for å ta heisen. Dette hadde det selvfølgelig blitt stor ståhei rundt. Foreløpig var det en av studentassistentene - hun med den allerede perfekte rumpa – og den forbanna kjekkasen som fant på opplegget som ledet. Diskusjonen rundt lunsjbordet raste, og etter å ha boikottet 'første sesong' av trappeløpet, ble Kåres bemerkelsesverdige smultring på listene satt i søkelyset. Bortsett fra han, var det bare en høygravid dame på lønn som ikke hadde deltatt.

Det hadde selvsagt gått en faen i Kåre på dette punktet, og han hadde forbant seg på å vinne hele greia, og vise de jævla kollegene hvor skapet skulle stå. *Komme her og påstå at jeg ikke er i form! Jeg spilte fotball i mange år jeg, for faen! Gikk mye på ski også. Røykhosten og tjukkas-tendensene kan dere få ha for dere selv. Ikke kom her og tro at jeg er likedan.* Kåre ledet nå, men han fjotten som hadde kommet på de greiene her var bare to runder bak, og ganske sikker på å knuse Kåre i siste sekund.

Kåre dumpet ned i stolen sin og skrudde på PC-en. Det var eksamensperiode på NTNU, og egentlig helvetes mye å gjøre. Heldigvis hadde han kolleger som kunne ta mesteparten, noe som gav han god tid til å styre med andre ting. Noe han hadde store planer om i dag.

Han sveivet rundt i stolen og dro ned persiennene, noe han egentlig hatet å gjøre når det først var sol i denne byen. Dessverre var det helt nødvendig bare for å se skjermene, og for å unngå slag. Det ble lett 30 varmegrader på det kontoret i solsteiken. Dessuten ville han at plantene han hadde fått fra Anne skulle overleve også. Selv tenkte han at mye sollys var positivt, men planter kunne tydeligvis bli stekt. Han hadde blant annet Selsnepe stående i vinduskarmen. Det var visstnok en ganske giftig blomst som Anne syntes var så fin. Etter de fikk første melding om at barn kunne bli vanskelig, hadde hun bestemt seg for å sette ned et par i hagen. Dersom den plagsomme nabobikkja som aldri gikk i bånd tok seg en bit, var dette bare en bonus. Kåre syntes det var ganske kult å ha en sånn plante på kontoret, så han hadde fått med seg en potte.

Han åpnet først Facebook, og deretter Felles Studentsystem, på folkemunne kalt 'FS'. *Hva er det egentlig du tenker å gjøre nå, Kåre?* Han hadde sett mange politiserier og filmer opp igjennom årene, og han var smertefullt klar over at virkeligheten var noe annerledes. Selv for amerikanerne var virkeligheten nesten rake motsetningen av slik den ble presentert i disse seriene. Det å lissom løse saken på egenhånd, og finne masse beviser igjennom jobbsystemer og sosiale medier ville ikke kunne påvirke saken til kvinnen i det hele tatt.

Men fortsatt drev nysgjerrigheten Kåre fremover. Han klarte ikke helt å la være. Han ville vite hvem disse menneskene var, og hva som egentlig hadde skjedd. Som han sa til politiet for tre dager siden hadde han ikke sett noe blod eller lignende på offeret. Han hadde sett noen slag gå frem og tilbake, men det var ikke nok til å drepe noen. Med andre ord døde enten mannen av naturlige årsaker, eller av forgiftning.

Han åpnet også diverse nettaviser og scrollet litt nedover siden. Det var selvfølgelig en hel bønne med artikler om Petter Northug og andre kjendiser som var helt, totalt uinteressante. I tillegg hadde Adresseavisen det vanlige mølet med selvhjelp og innredning og saker som var så lokale at det var langt forbi fjottete å ha de i en såpass stor avis.

Deretter så han et kjent bilde; den sølvgrå Teslaen som hadde slengt seg inn foran dem rett før helgen. Han trykket seg inn på saken med hjertet i halsen og begynte å lese. 'Blablabla, mistenkelig dødsfall, funnet av en annen bilist mens kjæresten tilsynelatende satt i sjokk . . . blablabla, ingen mistanke om alkohol . . . den avdøde er Jonas Berg.'

Jonas Berg! Kåre byttet til Facebook og søkte opp Jonas Berg. *Seks felles venner . . . ser man det, en venn av en venn. Men hvilken venn?* De første meldingene med hvil i fred og RIP hadde allerede begynt å komme på veggen til Jonas Berg, men Kåre ignorerte disse og hoppet rett bort på vennelisten. *646 venner, det har man jævlig mye bruk for, har man ikke?* De seks felles vennene var ingen som Kåre øyeblikkelig kjente igjen. *Kanskje jeg har litt for mange på listen jeg også?* Kåre hadde veldig dårlig hukommelse når det kom til mennesker, og ganske mye annet, egentlig. Det var veldig mange han hadde møtt og øyeblikkelig glemt, og disse seks var ikke noe unntak.

'Hei Kåre.'

Kåre hevet blikket, og la straks merke til den rødhårede skjønnheten som sto i døren hans.

'Hei selv, Sandra.' Han følte en slags blanding av irritasjon og attraksjon. Sandra var studentassistenten som hadde kontor nedi gangen, og etter hastigheten brystet hevet og senket seg på å dømme, nå én strek nærmere å ta igjen Kåre i trappeløpet. Hun var virkelig vakker, det var ingenting å si på det. Slank og høy med en liten strutterumpe og perfekte bryster. Øynene var isblå og store i det smått bleke fjeset, og Kåre kunne fint se for seg å gå seg vill i det blikket.

Men han gjorde ikke det. Som en kollega så utmerket påpekte: 'Det hadde sikkert vært morsomt i en liten helg, med sengevals og kos, men etter det? Hva faen skulle man snakket om lissom?' Kåres kollega hadde så lagd en lyd som på en nedlatende men perfekt måte oppsummerte alle dumme konversasjoner Kåre hadde hørt tenåringer og unge studenter hatt.

Alt i alt synes Kåre at Sandra var ganske irriterende.

'Bra helg? Håper du klarte å legge fra deg det som skjedde på fredag . . .' Sandra syntes dessverre ikke at Kåre var irriterende. Tvert imot virket det som om hun synes han var ekstra fascinerende, nettopp fordi han syntes hun var så innmari teit.

'Helgen var bra den. Prøver å ikke tenke så mye på det.' Kåre falt som vanlig for fristelsen, og grep sjansen til å gjøre seg interessant. 'Er jo veldig spesielt da, å finne noen død på den måten.'

'Jeg skjønner det, altså.' Hun lente seg rundt hjørnet og sa, 'du vet hvor du finner meg, hvis du trenger å prate om det.'

Kåre nikket. 'Takk for det, Sandra.' Han tok en ekstra titt på bakenden hennes idet hun gikk videre. Han hadde ymtet frempå hjemme at Sandra hang ekstra lenge i kontordøra hans, men Anne viste som vanlig ikke et eneste hint av sjalusi.

Anne ja . . . hennes eks het jo Jonas! Hun snakket så å si aldri om han, men personen Kåre så i bilen kunne godt passet beskrivelsen av en gresk gud. Men hvordan finne ut av det? Anne måtte jo ha en eller annen slags reaksjon dersom hun fant ut at eksen var død, måtte hun ikke? Dersom hun fortsatt var besatt av fyren, som Kåre mistenkte, måtte det jo bety noe at han var død.

Men Anne leste ikke aviser, og det å ringe hjem og si, 'Hei, Anne. Han som døde het Jonas Berg, kan det ha vært eksen din?' Kåre tenkte litt på dette. Kanskje han kunne presentere det som en slags bekymringsmelding? *Hva om det var eksen din, Anne? Det hadde jo vært litt trist, da.*

Men Kåre fikk en annen idé. Han åpnet Felles Studentsystem og startet et søk på student. Kåre jobbet på Institutt for matematikk og fysikk, sant nok, men i systemet hadde han tilgang til alle registrerte studenter (og ansatte) ved NTNU. Han fikk opp systemet på den ene skjermen og Facebook på den andre, og så på de seks felles vennene han hadde med Jonas Berg.

'Hanne Gullichsen, blond babe nummer én.' Han tillot seg å bla litt igjennom bildene hennes. Han følte seg alltid litt ille til mote når han bladde igjennom bildene til noen på Facebook, spesielt vakre jenter som Hanne. *Men igjen, det er du selv som har lagt ut alle disse bildene i treningstights og bikini og så videre . . . lurer på om motivene er så uskyldige som de skal ha det til. De må jo vite at tilfeldige menn sitter og sikler på disse bildene.* Han lurte med ett på om kanskje jenter gjorde det samme med lekre gutter som la ut lettkledde og ertende bilder av seg selv. *Sikkert.*

Men Kåre hadde andre ting å gjøre enn å sikle på Hanne nå, sexy som hun var. Han plottet henne inn i systemet og fikk opp null treff. Eller, han fikk opp ingenting da, noe som irriterte Kåre. Det stod ikke 'null treff', skjermen bare hang på en blank side, som om systemet ikke helt skjønnte hva du spurte om. Hadde han skrevet navnet feil, eller hadde han faktisk funnet en babe i Trondheim som ikke gikk på NTNU? Han trykket litt videre i bildene hennes og kom snart over et bilde med logoen til *BI – Tyngden du trenger, business school for beautiful people og så videre* – i bakgrunnen. *Se der ja.*

Han hoppet videre på listen, til en Cecilie Zachariassen. Dette var en mørkhåret skjønnhet, som . . . 'Ser akkurat ut som hun som satt på i bilen!' Han scrollet nedover på veggen, men det lå ingen kommentarer der om hverken Jonas Berg eller Tesla. Han gikk så opp til bildene, og fant snart ett med Cecilie i skinnende tights og hvit topp, de blå øynene fremhevet av maskara. Det var uten tvil hun som satt i bilen for tre dager siden og stirret intenst i speilet. *Har ikke alle vakre kvinner en demon bak speilet?* Undret Kåre. *Faen, det blir en jævla god Tweet eller et godt blogginnlegg.* Når han fikk bloggen opp å gå da, vel og merke.

Han trykte seg et par bilder videre, og bestemte seg relativt raskt for at mørkhårede kvinner var hans greie. Og blondiner, selvsagt. Og man måtte for all del ikke utelukke de rødhårede. Kåre var rett og slett veldig ivrig når det kom til det motsatte kjønn, noe han innrømmet selv også. Kåre hadde verken tid eller energi til å diskriminere, som mange han kjente gjorde. Han lå selvsagt bare med Anne; han ville aldri drømt om å være utro. Eller, altså, drømmer og fantasier var jo lov. Kåre syntes i det store og det hele at det motsatte kjønn var særdeles tiltrekkende, nesten i alle sine former. Livet var for kort til å ha en bestemt type.

Men Cecilie Zachariassen, hun var noe for seg selv. Hun så eldre ut enn mange på sin alder, mer raffinert og oppegående. Kåre, som mange menn før han, hadde alltid vært forelsket i Julianne Moore, skuespillerinnen, og Cecilie så nesten ut som en yngre versjon av henne. Han klikket seg litt videre og sa seg fornøyd da han fant et bilde av Cecilie og Jonas Berg sammen.

Han gjentok prosessen fra tidligere, og plottet den vakre brunetten inn i systemet. Det var ingen forsinkelser eller hikk, hun kom opp med én gang. Cecilie Zachariassen, født 26.08.91, ett år yngre enn Anne. Studieprogramkode BMEDVIT: Bachelor i medievitenskap, det samme som Anne. Kåre hadde altså funnet en link mellom Jonas Berg og Anne. Men det var overhodet ingenting definitivt.

Hva er det egentlig du ønsker å oppnå her, Kåre? Det er en svær jævla tilfeldighet dersom eksen til Anne døde på mystisk vis i bilen foran oss, men hva så? Du er verken politi eller detektiv, og det er Norge vi snakker om her. Samme hva du tar med til politiet får du sikkert påpakning og beskjed om å la de gjøre jobben sin. Den virkelige verden har ikke rom for idioter som finner korrelasjoner på Facebook og i Felles fuckings studentsystem. Han dyttet PC-musen bort. 'Faen!'

'Alt vel?' Der var Sandra i døren igjen.

Hva er det egentlig du vil med meg? Har du ikke noen vakre, veltrente mennesker på din egen alder du kan prate med? Han smilte så best han kunne. 'Alt vel.'

'Jeg ser du drar fra på trappeløpet.'

Kåre ble nok en gang truffet av et tosidig ønske; at hun bare skulle gå sin vei, og at hun skulle bli stående der for alltid. *Hadde vært artig i en helg, men hva i all verden skulle man snakket om etterpå? Hadde ikke trengt å si noe . . . jeg kunne bare ligget der og sett på deg.* Sandra hadde noe av den samme raffinerte skjønnheten som Cecilie, så Kåre nå. Isblå øyne som så ut som en vinterdrøm, rødt hår som en solnedgang. *Herregud, Kåre, kjerringa gjør deg jo poetisk.* Det var kanskje den makten unge, vakre kvinner hadde over det dummere kjønn. 'Trappeløp, schmappeløp.' Kåre heiste på skuldrene. 'Du vinner da til slutt likevel.'

'Hvis ikke du holder resten av løpet nå da.' Sandra smilte, og ble om mulig enda vakrere. 'Kan ikke la han fjotten Bjørn vinne, vettu.'

Kåre lyste opp, og glemte et øyeblikk alt om Anne og Jonas og Cecilie. Han leste seg fremover og senket stemmen. 'Du liker ikke fyren du heller?'

Sandra kniste og kom inn på kontoret hans. Kåre kjente en liten klump i brystet idet hun lukket døren bak seg. Han skammet seg brått litt; han hadde sett for seg dette i fantasiene sine en gang eller to. *Eller ti. Faen, jeg er en jævla grisegutt.*

Hun satt seg ned på andre siden av pulten hans og lente seg forsiktig fremover. 'Han er en arrogant kødd!'

Kåre lente seg bakover. 'Gud, så deilig at andre synes det samme!'

'Alle synes jo det! Han tar bare så mye plass at ingens reaksjoner rekker å skinne igjennom. Han er jo alltid den som snakker høyest og tar mest oppmerksomhet.'

Kåre nikket iherdig. 'Trodde alle kjøpte bullshiten hans jeg. Alt handler jo bare om hvor kul han er og hvor bra alle greiene hans er.'

'Who fucking cares, lissom!'

'Nettopp!'

‘Vært greit om noen andre slapp til en gang i blant. Noen som faktisk hadde noe interessant å komme med. Du, for eksempel?’

‘Jeg?!’ Kåre var oppriktig overrasket. ‘Jeg er da ikke noe særlig interessant.’

Sandra reiste seg igjen. ‘Jeg synes det, i alle fall. Og det tror jeg flere her gjør.’ Hun kastet et smil over skulderen og begynte å gå nedover gangen.

Kåre lente seg tilbake og tok seg til brystet. *Hjelpes meg, nå må du ta det med ro, hjertet mitt.*

Men hjertet hoppet over enda et slag, da Sandra dukket opp i døren igjen. Hun kastet hodet lett mot trappene. ‘Bli med å gå en runde da vel.’

Kåre følte plutselig et lite skylt av selvtillit, og sa, ‘Bare hvis du går først.’ Han gav henne sitt beste glis.

‘Hva enn som hjelper deg opp, Kåre.’

Gode gud . . . du tar livet av meg, kvinne! Han la hånden på hjertet og reiste seg.

En million tanker raste igjennom hodet hans på tur ned med den trange heisen. Ikke bare så Sandra ut som en modell, hun luktet fantastisk også. Kåre luktet forsiktig, men passet på å holde litt avstand fra henne. *Ikke vær en idiot nå da, Kåre. Du har flørtet før, og til og med blitt flørtet med. Det er bare uskyldig lek, og Sandra er ung og vakker, hun er sikkert vant til å tøye strikken litt. Ikke gjør noe du vil angre på.* Utrolig nok kjente han at han at denne angeren angikk Sandra, og ikke Anne. Han ville ikke drite seg ut foran Sandra.

‘Vi kjører ikke noe kappløp, altså.’ Sa Sandra idet de gikk ut av heisen. ‘Jeg gidder ikke løpe.’

‘Kunne ikke falt meg inn i halvsøvne.’ Svarte Kåre. Han åpnet døren til trappebrønnen og gestikulerte Sandra inn. ‘De unge og de vakre først.’ Gliste han, og Sandra spratt opp på det første trinnet.

Først da de hadde begynt å gå, gikk det opp for Kåre at Sandra hadde på seg skjørt. *Herregud.* Han følte seg plutselig enda mer pervers. Det var knelangt, i alle fall, men det hadde en liten splitt, og dersom Sandra havnet mer enn to steg foran, hadde Kåre litt av en utsikt. *Så jeg kan enten truge helt oppi rumpa hennes, eller så kan jeg gå her og se på, som en ultrapervo.*

Kåre var mellom en stein og et hardt sted. Et veldig, veldig hardt sted . . .

‘Du, Sandra . . . jeg kan godt gå foran hvis-’

Sandra hadde stoppet, og nå gikk Kåre seg rett på den perfekte rumpa hennes.

‘Aj!’ Utbrøt han. Han hadde selvfølgelig klart å treffe sånn cirka innunder skjørtet, slik at han fikk håndflata på låret hennes. *Nå har du faen meg gjort det, Kåre.*

Sandra snudde seg, men gjorde ikke noe forsøk på å flytte hånda hans, som hadde blitt liggende akkurat der. ‘Hei sann!’ Hun smilte og bøyd seg fremover.

En slags skygge falt over Kåre. Alt ble helt borte, og hjertet begynte å banke vilt i brystet hans. Leppene til Sandra fant hans, og alt eksploderte. Trappene spant i en vanvittig fart rundt dem, og alt blodet ramlet rett ut av hodet hans og dro ned til underetasjen.

Sandra presset litt hardere mot han og la en hånd på nakken hans og alle instinktene som Kåre hadde, kommanderte han til å ta tak i Sandra. Gripe rumpa hennes, ryggen hennes, armene hennes. Stikke ut tunga og holde fast i nakken hennes. Smake på henne, spise henne, knulle henne! *Alt du noen gang har ønsket deg.*

Og like fort som det hadde begynt, var det over. Det vakre fjeset forsvant fra hans, og de myke, deilige lårene han hadde holdt rundt gikk noen skritt oppover.

Kåre var andpusten og fortapt. Alt dunket og spant. Han hadde blitt overvunnet noe så ettertrykkelig. Om Sandra hadde bedt han kaste seg ned i det endeløse hullet i midten av trappene nå, hadde han sikkert gjort det.

Men Sandra ba han ikke om det, hun snudde seg i stedet sakte, løftet litt på skjørtet og sa, 'Jeg foreslår at du jobber overtid i dag. Da får vi kanskje tatt en økt til når de andre har dratt.'

Kåre sa ingenting. Han var helt hypnotisert av den perfekte rumpa og av det som nettopp hadde skjedd. *Hva som helst for deg, min gudinne. Hva som helst.* Han nikket blankt mens Sandra spratt fra han videre opp trappene.

DEL III – RØDT LYS

Da arbeidsdagen nærmet seg slutten satt Kåre fortsatt og stirret blankt inn i skjermen. Han hadde forsøkt seg på uendelig mange tanker, men ingen av de ville sitte. Det var bare én ting som satt klistret til hjernen hans: Sandra. Det nydelige rødflammede håret, den vanvittig sexy stemmen og kroppen. *Herregud, den kroppen!* Innimellom kom noen rasjonaliseringer om Anne og om utroskap. Det som gikk igjennom hodet hans nå var sikkert det som gikk igjennom alle som noensinne hadde vært utro.

Han tenkte aldri på hvor utrolig lett han hadde gått dukken. Dette var en person han hadde irritert seg over i snart et halvt år. Han hadde alltid syntes hun var en fryd for øyet, men slik var det stort sett med de fleste 20-åringene, var det ikke? Om sommeren så jo universitetet ut som et MTV program. *MTV . . . Sandra husker sikkert ikke MTV engang. Gøy for en helg, sikkert, men hva i all verden skal man prate om etterpå?*

Han tenkte på bilturen til jobb, både i dag og for tre dager siden. Han var fortsatt så utrolig tiltrukket av Anne, men dersom han tok et lite oppgjør med seg selv kom nok det av det faktum at hun hadde pupper og lår, heller enn hvordan de så ut. Hun hadde også vært totalt uinteressert i Kåre det siste året. Alt han sa hadde gått rett igjennom. Sexen hadde sikkert vært kjedelig dersom den hadde eksistert, og Anne virket som hun var et helt annet sted mesteparten av tiden. Mest psykisk, men hun hadde vært mer ute med venninner også. Kanskje var dette en sjanse for Kåre til å komme litt ovenpå.

Hun har aldri vært sjalu, Kåre. Ikke én eneste gang. Kåre var 33 år, og langt fra noen gresk gud. I alle fall ifølge seg selv, og et par mennesker rundt han. Selvtilliten hans hadde sakte men sikkert blitt kvernet ned i voksenalder, siden han sluttet med fotballen og treningen. Kåre var ikke tjukk, han var bare ikke trent heller. Og selv om han hadde alt av hår i behold, var han ikke helt fornøyd med ansiktet sitt. *Hvem er vel det? Jonas Berg sikkert. Men fortsatt er han død og du her. Livet er ikke rettferdig, Kåre. Hva faen har du tenkt å gjøre med det?*

Kåre forsøkte å overbevise seg selv om hvordan livet hans var, og hvorfor det var slik. Kåre led ingen nød, han hadde det akkurat som han ville. Eller som han trodde han ville. Han hadde da vel aldri skydd unna å ta det han ville ha, hadde han? Han hadde bare ikke siktet så høyt. Det var helt borte for Kåre at han nå hadde tatt én titt på gresset på andre siden, og nærmest bestemt seg for å flykte dit. Det demret heller ikke for ham at dersom han dro for å møte Sandra om en time, var det helt på hennes premisser. Det var ikke Kåre som var proaktiv og tok noe som helst. For kun noen timer siden kunne han ikke fordra dette mennesket, nå var han hals over hode etter henne.

‘Det hadde vært gøy i en helg . . .’ mumlet han for seg selv. Men hvordan visste folk det? Fordi hun var så ung og flott? Fordi det var alt menn som pushet 30, og 40 og 50 ønsket seg? Noen uten rynker og uten skrupler? *Noen som fortsatt er levende!* Bestemte Kåre seg for. Den rosa skyen han og Anne hadde vært på i starten var tilintetgjort av gråvær. Ikke at de kranglet, så klart. Nei, aldri. Ting bare forble usnakket. Sex gikk fra en selvfølge, til når enn det passet, som var sjeldnere og sjeldnere. *Nei da, la oss snakke om ny bil, eller den jævla lekkasjen i taket, eller om trappa som må pusses ned og males, eller om den bråkete varmepumpa. Jeg kan vel for faen knulle deg selv om det mangler en spiker i listverket vårt Anne!* Kåre slo knyttneven i pulten, og da han nervøst så opp for å sjekke om

noen hadde hørt det, merket han at kontoret begynte å bli tomt. Han svelget hardt og så på mobilen. *Femten minutter siden dagen var slutt.* Som vanlig var det ikke noen meldinger eller anrop fra Anne.

Kåre bestemte seg til slutt for å vente i femten minutter, og så gå ned til Sandras kontor. Det kunne da umulig være noen skade i å høre hva hun ville. Det var ikke sikkert sex var inni bildet i det hele tatt, det kunne jo være hun manipulerte han til å gjøre ett eller annet for henne. *Og i det tilfellet, sier du bare nei, Kåre. Du er faen ingen nikkedukke.*

Kåre tok veldig feil.

‘Lukk døren bak deg,’ hadde Sandra sagt, og da Kåre hadde snudd seg tilbake hadde hun stått der, noen skarve centimeter unna.

Nå hadde hun armene sine rundt han, og tungen sin i munnen hans. Eller var det kanskje hans tunge som var i munnen hennes? Det spilte ikke så stor rolle; tunger var der de ikke hørte hjemme, og Kåre var en tapt mann. Kåre hadde vært en idiot som tok opp kampen i utgangspunktet, selvsagt. Setninger som ‘hvorfør meg?’ og ‘hva er det egentlig som foregår her?’ glimret med sitt fravær, mens Kåre tafset og kysset som en katt med løpetid.

Kåre hadde vært sammen med en 20-åring én gang før, men da var han 20 selv også, så det ble liksom ikke helt det samme. Han prøvde å fortelle seg selv at dette ikke var en stor greie, og at dette ikke trengte å være noe annerledes enn den gangen. *Litt annerledes, dog, du er ganske mye mer erfaren nå.* Men det er bare en liten hvit løgn gifte menn forteller seg selv. Kåre hadde hatt sex med den samme kvinnen i seks år, og selv om hun tilsynelatende elsket det, eller i alle fall likte det sånn tålelig bra, hadde han lagt seg til en slags rutine. Som alle jo gjør.

Sandra hadde ingen slik rutine. Hun visste at hun var sexy. Hun visste i alle fall at kroppen hennes omtrentlig fikk Kåres øyne til å sprette ut av hodet hans som i en tegnefilm. Hun sluttet å kysse han og gikk tilbake til pulten sin. Hun bøyd seg forsiktig over den, så skjørtet – selv om lengden var passende i et kontorlandskap – trakk seg opp over rumpen hennes. ‘Hva vil du gjøre med meg?’

Kåre hadde så lite blod i hjernen på dette tidspunktet at han ble rett svimmel, og det var nå all hans erfaring – eller mangel på denne – slo inn: På mange måter når man blir eldre, blir man mer effektiv til saker og ting. Alt man gjør i en alder av 30 eller 40 har man gjort hundrevis eller tusenvis av ganger før. Dette gjelder hos mange par også sex. I likhet med å ta en tur på butikken, er dette noe man vet gangen i, så man er kjapt inn, og kjapt ut. ‘Jeg vil knulle deg,’ mumlet Kåre.

‘Mmm,’ svarte Sandra, og la to fingre utenpå trusa. ‘Er det ikke noe du vil gjøre først?’

Kåre sa ingenting, men han hadde nå klart å få vrent av seg på overkroppen. Alle tankene og reservasjonene han en gang hadde var borte som dugg for solen. Nå ville han bare ha Sandra. Og han ville ha henne *nå*.

‘Vil du smake på meg først?’ Sandra snudde seg og satte seg på kanten av pulten med bena spredt?

Kåre var nå allerede utenfor sitt kunnskapsfelt, men gikk likevel på med brask og bram. Igjenom hyppig veiledning og mye grådig sult greide Kåre å gi henne en orgasme. En orgasme som var såpass høylytt at han i en liten stund revurderte sine valg. Men det så ikke ut til å være noen andre i bygget, og leken kunne fortsette.

Nå var det Sandra sin tur til å smake på, og Kåre syntes med ett ikke at Sandra var spesielt teit lengre. Tvert imot var hun hans nye gudinne. Det eneste han kunne tenke akkurat nå, var hvordan det ville føles å være inni henne. Og det var da Kåre oppdaget sin nye superevne; han kunne gå en runde til, og en runde til etter det. At han bare varte i 60 sekunder var dermed ikke et så stort problem som han først var bekymret for.

Etter en liten time, tre forskjellige stillinger og veldig mye stønning og tung pusting, falt Kåre ned i kontorstolen til Sandra. Det var fortsatt ingen skam eller anger, tvert imot lurte han mest på når de kunne gjøre dette igjen. *Morsomt for en helg, du lissom. Hun er en jævla gudinne, og jeg hadde ikke blitt lei av henne på mange år.* Han studerte det rødflammede håret og de søte små fregnene på skuldrene. Han så på de spretne puppene som ikke var i det minste påvirket av tyngdekraften. Han vurderte å gripe de glinsende hoftene hennes og gi henne en liten smakebit til, men tre ganger på rappen var to mer enn han noensinne hadde prøvd, så han lot det være. I stedet spurte han, 'Hvorfor meg, Sandra?'

'Hæ?'

'Du er seriøst perfekt . . . jeg har aldri-' Han stoppet seg selv. *Du skal ikke fri heller da, Kåre.* Men tanken var der. 'Du kan få akkurat hvem du vil . . . hvorfor velge meg?'

'Hei, hei. Forsiktig nå, Kåre. Jeg har ikke valgt deg. Jeg synes bare du er søt.' Hun lente seg nærmere og senket stemmen. 'Så hadde jeg skikkelig lyst på sex i dag . . .'

Kåre fant med ett ut at han faktisk kunne gått fire runder på rad, dersom det skulle bli aktuelt.

'Dessuten vet jeg at du ikke liker meg så godt, og at mine ting alltid havner nederst i bunken din. Kanskje dersom du ser meg for deg naken hver gang jeg gir deg noe, så går det litt fortere?'

'Em . . . altså . . .'

'Men mest av alt tenkte jeg kanskje at du trengte en liten oppkvikker, siden ting er litt på skråplanet mellom deg og Anne.'

'Hæ?' Navnet til kona hadde endelig dradd Kåre tilbake til virkeligheten. Til planeten Tellus og til landet Norge. Til Sentralbygg 2 på Gløshaugen i Trondheim. Til et lite kontor i øverste etasje, der han hadde vært utro mot den vakre kona si. Der han hadde skamløst og med full vigør kastet seg over en villig 20-åring. 'Hva faen vet du om meg og Anne?'

'Oj, svarte Sandra. Kanskje jeg ikke burde sagt noe . . .'

Kåre slo knyttneven i pulten, en aggressiv og truende handling, gjort mer komisk av det faktum at han satt naken i en kontorstol. 'Glem det!' Han reiste seg og gikk mot henne. 'Snakk!'

Sandra var kanskje høy i noen sirkler, men hun ble med ett veldig liten. 'Jeg . . .' Hun prøvde å rette seg opp, å beholde overtaket. Hun hadde fått på seg skjørtet, men ikke noe annet. Hun var sårbar. 'Jeg så Anne med eksen . . .' Hun så på Kåres fjes med en blanding av fascinasjon og redsel.

Kåres verden, som allerede var snudd temmelig på hodet, begynte å spinne enda litt raskere. 'Med sin eks? Hvordan vet du hvem det er?' Når han tenkte seg om, var han ikke helt sikker på hvordan hun visste hvem Anne var, engang. Hvordan hun så ut, i alle fall. Men Kåre ville unngå alle setninger som inkluderte både Sandra og Anne akkurat nå. Og i lang tid fremover. Det begynte sakte men sikkert å demre for han hva han hadde gjort.

'Jonas Berg? Ei venninne holdt på med han en liten stund.' Det litt skrekkslagne, perfekte fjeset endret seg til et lurt smil. 'Ikke den eneste jeg kjenner som foretrekker eldre-'

‘Kødder du med meg?!’ Brøt Kåre omsider ut. ‘Jonas Berg?!’

Sandra nikket.

‘Det var jo han som døde for tre dager siden! Det var han som satt i bilen foran.’

‘Det . . . er jo et sykt vanlig navn da!’ Men det var tvil i øynene til Sandra. ‘Jævlig stor tilfeldighet, er det ikke?’ Hun nappet til seg BHen som lå på pulten. ‘Dessuten ville vel Anne sagt noe dersom det var eksen hennes som var død!’

Kåre heiste på skuldrene. ‘Hun så han aldri da jeg fant han. Hun satt bare i bilen.’

‘Politiet må da ha sagt noe? Eller så må hun ha lest det på nettet, sånn som deg!’

Kåre ristet på hodet. ‘Det kom ikke ut før i dag, og Anne leser aldri Adresseavisen.’

‘Selv ikke når hun nesten har blitt vitne til et dødsfall?’

‘Tydeligvis ikke . . . jeg hadde hørt en dritt fra henne hele dagen, så . . .’

‘Kanskje nettopp fordi hun er ute og treffer Jonas igjen, hæ? Kanskje fordi det ikke var han i den bilen.’ Sandra tok på seg toppen sin igjen.

‘Hva faen er det egentlig du vil?!’

‘Jeg prøver bare å-’

‘Ødelegge ekteskapet mitt?’

‘Det klarer du da for faen fint selv. Jeg tvang deg ikke til å ligge med meg! Angrer du nå, eller?’

Kåre ristet på hodet. ‘Ikke et sekund.’ Det var nok en løgn, men bare så vidt. Tanken på å ikke få oppleve dette igjen var mer skremmende enn at ekteskapet var ødelagt.

Munnvikene til Sandra vendte seg så smått oppover. ‘Sjarmør.’

‘Jeg trenger å vite mer, Sandra! Når så du Anne? Har du sett henne flere ganger?’

‘Bare den ene, men det så ut som om de var ganske fortapte . . .’ Hun sukket og gav Kåre et dypt kyss. ‘Jeg prøver ikke å være kjip, Kåre, jeg bare syntes du fortjente å vite det.’

Innen Kåre fikk samlet seg igjen, hadde Sandra gått.

‘Faen!’

Kåre fikk kjapt på seg buksene igjen, og trasket tilbake til kontoret sitt. Ikke bare hadde han hatt sex med en ung, sexy dame på jobben på kontoret hennes; hun hadde også kledd på seg og dratt med et kyss og et sexy blick over skulderen. Kåre lurte litt på om han hadde snublet inn i en Hollywood film. ‘Mr. Jensen will see you now.’ Mumlet han til seg selv.

Men verden var hakket mer komplisert enn Hollywood. Det var ikke noe kutt til neste scene. Han måtte selv kle på seg, og låse opp safen i resepsjonen for å hente ut nøkkel, bare så han kunne låse kontoret som Sandra hadde gått ut av. Men mystikken var for så vidt bevart da. Til tross for at han hadde en god del problemer, flere av de veldig nye, var ikke Sandra ett av de. Heller det motsatte. Akkurat nå virket hun som løsningen på alt. Kanskje hvis han tok alle pengene han hadde på bok, kunne de to stikke av gårde til et solfylt land og bare . . .

Faen du er så jævla dum Kåre. Han ristet på hodet. *Ei snelle på 20 år knuller deg et par ganger og du skal ta henne med til Syden?* Kåre hadde lest Se og Hør sist han var hos tannlegen, og det var i alle fall tre artikler om noen griskaller som hadde dumpet kjerringene for å fly etter noen unge berter til alle verdens land. Det endte alltid i sorg for alle involverte, med unntak av de unge snellene, selvsagt.

Kåre tok seg i å undres på hvorfor de alltid ble omtalt som unge og dumme, når de tydeligvis var smartere enn millionærer på femti pluss. Dessuten var det Anne som satt på all kapitalen. Hun hadde vist en helt utrolig evne til å spare det siste året, og hadde sikkert satt av i underkant av hundre tusen. Kåre visste ikke helt hva disse pengene skulle brukes til, men han håpet inderlig på en tur til Thailand eller noe.

Han ristet unna tankene. Sandra var uansett ikke ute etter noen penger. Hun hadde sett bilen hans, stilen hans og hans generelle gemytt. Alt pekte mot gjennomsnittet. *Men hun vil ikke nødvendigvis noe mer, så du må bare slutte å tenke på henne..*

Kåre hadde viktigere ting å tenke på akkurat nå, selv om det var vanskelig. Han trykket seg igjennom skjermsparerer og tastet inn passordet sitt – 123456, selvsagt – deretter gikk han inn på Facebook igjen. *Dersom Anne driver på med eksen sin igjen, regner jeg med at hun er for smart til å legge igjen spor på Face, men det må da være noen koblinger her.* Han gikk inn på Jonas Berg igjen og sjekket de resterende vennene de hadde til felles. To av de kjente han løst igjen som fjerne venninner av Anne. Folk han hadde møtt på fest en eller annen gang for lenge siden. Uansett var det enda et bevis. Det var usannsynlig at Anne hadde koblinger til flere Jonas Berg, samme hvor vanlig eller uvanlig navnet var. Kåre rynket på nesa og plottet inn en annen nettside. Etter et lite søk, fikk han opplyst at det var kun 60 mennesker i Norge som het Jonas Berg. Det var sikkert litt slingringsmann, internett hadde ikke all informasjon enda, men det kan ikke ha vært noen andre enn eksen til Anne i den bilen.

Noe som snudde hele saken og de siste tre dagene totalt på hodet. Igjen.

Kåre følte for å rive seg i håret og rope og skrike, men han visste ikke helt hva det skulle være godt for. For tre dager siden hadde altså en tilfeldig bil kuttet inn foran dem og stoppet på rødt lys. Paret i bilen hadde begynt å krangle så ille at Kåre gikk ut, men da han kom fram var mannen død. Mannen som det også viste seg at var eksen til Anne. *Det har skjedd syke tilfældigheter før . . . men dette er jo helt jævla ekstremt.* Kåre tenkte på en historie han hadde lest, om en Japaner som overlevde både Hiroshima og Nagasaki. *Han var sikkert ikke noen stor fan av tilfældigheter heller.*

Og så viste det seg nå at Anne hadde truffet eksen sin en eller flere ganger. Noe Kåre hørte fra en 20-åring på kontoret han nettopp hadde ligget med. *Det er jo ikke noe kriminelt med å møte en eks da . . . det bare har seg slik at jeg ikke har noen, og at Anne nesten aldri nevner sin.* Og, selvfølgelig, at hun aldri sa noe om at hun skulle treffe han. Hva var det de sa på CSI: Miami? 'The evidence is compelling.'

Men det var to store spørsmål som gjensto, samme hvordan man vridde og vendte på det: For det første; visste Anne at eksen hennes var død? Og hvordan i all verden ville hun reagere? For det andre, og langt viktigere; hva i helvete var det egentlig som hadde skjedd?

Kåre kastet fra seg reservasjonene og bestemte seg for å leve i den virkelige verden en liten stund. Det som hadde skjedd med Sandra hørtes ut som plottet til en lavbudsjetts pornofilm, og hadde i det store og det hele ikke noe med dette å gjøre. Det måtte bli en oppvask på et eller annet tidspunkt, men det tidspunktet var ikke nå. Han svelget hardt og ringte til Anne.

DEL IV – FULL STOPP

Ikke noe svar.

Han prøvde to ganger til, men måtte til slutt nøye seg med å skrive en melding: 'Ring meg fort som faen!' Han vurderte å slenge på en '911' men det virket overdramatisk.

Kåre merket for første gang på mange år hvor utrolig alene han var. Han hadde kunne snakket med Anne om hva som helst, og han hadde aldri åpnet seg ordentlig for noen andre. Det var dog, når han var helt ærlig, noen måneder - eller kanskje til og med år – siden han sist hadde hatt en helt åpen samtale med henne. Hun hadde sluttet å være interessert i alle de rare tankene han hadde rundt det meste her i verden. Han kunne ikke akkurat klandre henne, men det hadde bidratt til den voksende følelsen av ensomhet. Den samme følelsen som eksploderte inni han akkurat nå, og fikk han til å føle seg som den eneste personen i hele verden.

Han tok seg selv i å ønske at Sandra ikke hadde dratt, at de bare kunne pratet sammen. At de kunne være nakne inntil hverandre, og dele sine dypeste, mørkeste hemmeligheter, akkurat som han og Anne hadde gjort for snart seks år siden. *Dette er ikke normale ting. Det som skjer nå er ikke noe som folk opplever. Jeg trenger å fortelle det til noen . . . noen som forstår det, eller i alle fall har vært igjennom noe som . . .*

Han løftet røret av telefonen og slo 0, deretter fant han frem FS igjen, og søkte opp Cecilie Zachariassen på nytt. Han holdt nede CTRL og trykte på I, og dermed spratt det opp en rute i programmet med telefonnummer, adresse og e-post. Han trakk pusten dypt, og trykket inn de åtte sifrene som stod på skjermen.

Kåre lukket øynene og så for seg signalet som dro nedover i etasjene og føyk igjennom kobberledningene til det fant et tårn. Det tok et par sekunder og noen klikk, så begynte det å ringe.

Ikke noe svar etter det første ringet.

Ikke noe svar etter det andre.

Tvilen begynte å kravle oppover halsen til Kåre. Hva var egentlig planen? Hva skulle han si?

Ikke noe svar etter det tredje ringet.

'Hallo?'

Kåre svelget tungt.

'Hallo? Er det noen der?'

'Ja . . . hallo. Dette er fra NTNU.'

'Jaha?'

'Jeg mener . . . dette er Kåre Jensen fra NTNU Institutt for . . .' Han kremtet og lukket øynene. 'Snakker jeg med Cecilie Zachariassen?'

'Dette er søsteren hennes. Cecilie er ikke så interessert i å snakke med noen akkurat nå. Hun har vært med i en ulykke.'

Kåre følte et lite stikk av skam idet han lurte på om søsteren var like vakker som Cecilie. 'Jeg vet det.' Sa han.

'Hva?'

'Jeg vet om . . . ulykken. Det var jeg som fant Jonas i passasjerstet.'

Det ble helt stille i den andre enden.

Hun kommer ikke til å ville snakke med deg med mindre du tilbyr noe, eller sier noe drastisk. 'Jeg vet at Cecilie ikke gjorde noe galt . . . at hun er uskyldig.'

Det ble enda stillere i den andre enden, som om noen la hånden over røret. Det ble mumlet noe, og så kom lyden tilbake igjen. 'H-h-hallo?'

'Hei Cecilie. Jeg håper alt er bra med deg . . . det var jeg som åpnet bildøren din for tre dager siden.'

'Det var ikke meg.'

'Jeg vet det, Cecilie . . . jeg tror deg. Men jeg trenger mer-'

'Det var demonen bak speilet! Demonen bak speilet gjorde det! Drepte han! Drepte Jonas!'

Kåre trakk pusten igjen. Han hadde snakket med et par vanskeligstilte studenter før, men det kom ikke i nærheten av noe som dette. 'Ja, det var demonen i speilet. Men vi trenger å vite hvem denne demonen er, og hvorfor den ville drepe-'

'Jeg så den! Jeg så den i speilet idet Jonas . . . idet jeg fortalte han det! Jeg slo til den jævelen, men det var demonen som drepte han! Han begynte å hoste og holde seg på magen, så var han bare død! Han døde mens han stirret i speilet! Vi så demonen begge to.'

'Vent . . . så Jonas ble forgiftet? Var det noen i baksetet? Var det der demonen-'

'Jeg tenker vi sier det er nok, jeg.' Det var stemmen til søsteren igjen.

'Vent! Du forstår ikke-'

'Hun er gravid. Visste du det?'

'Hæ?'

'Cecilie skal ha barnet til den ubrukelige kødden, og nå er hun anklagd for å ha drept han!'

'Hvorfor er han en ubrukelig kjødd . . . var han utro?'

'Han var i ferd med å bli sammen med eksen sin igjen. Spør du meg så fortjente han det han fikk, men søsteren min fortjener ikke å bli buret inne for dette!'

'Eksen . . . vet du når Jonas traff henne? Eller hvor lenge de hadde holdt på-'

'Dette er en vond tid for hele familien . . . jeg hadde satt pris på om du ikke ringte hit noe mer.'

'Vent!'

Det kom et klikk fra røret, etterfulgt av summetone.

'Faens drit!' Kåre trykket på REDIAL nederst på telefonen, og det siste nummeret ble slått på nytt igjen. Det ringte seks ganger, så gikk det til opptattsignal. 'Svar! Svar for faen!' Han trykte på igjen, men fikk samme resultat. 'Faen i helvete!' Han slengte på røret så hardt at det sprakk.

Han reiste seg og gikk i sirkler på kontoret sitt. Han følte seg kvalm og svimmel. *Jonas var i ferd med å bli sammen med eksen sin . . . også kjent som hu fitta jeg bor sammen med!* Han begynte med ett å rasjonalisere sine egne handlinger. Han hadde jo tross alt følt at noe var galt mellom han og Anne, og mistenkt at hun hadde noe på si. (Han hadde ikke egentlig mistenkt noe som helst.) Dessuten hadde Anne tydeligvis holdt på med eksen sin lenge før Kåre lå med Sandra.

Sandra! Kåre så på ansattlisten som hang på korktavlen ved telefonen og fant nummeret hennes. En av ulempene med å ikke være fast ansatt ble nå en fordel for Kåre. Sandra hadde ingen kontortelefon, dermed var det mobilnummeret som sto oppført. Han tastet det inn så fort han kunne, men det var ingen som svarte. *Faen, faen, faen!*

Noen måtte han uansett snakke med, aller helst Anne. Aller helst ingen i hele verden noen sinne igjen, men sånn er det . . . Kanskje var hun hjemme tross alt. Uansett var det et godt utgangspunkt. Det var bedre enn å sitte her oppe og lure på hva i all verden det var som hadde skjedd.

Han la inn nummeret til både Cecilie og Sandra, og løp bort til heisene. På tur ned begynte han nok en gang å rasjonalisere hele denne dagen, men denne gangen inkluderte han Anne også. Kanskje var alt bare en massiv misforståelse. Kanskje hadde Jonas flere ekser. En mann av hans kaliber pløyde sikkert igjennom en god del. Og Sandra kan ha løyet, av en eller annen grunn. *Glem henne . . . bare glem at hun finnes, og hvordan det kjentes ut å være inni henne . . . det er Anne du elsker. Hun fortjener en sjanse til . . . en sjanse til å bli hørt, i alle fall.*

Vekten av det han hadde gjort traff han plutselig igjen, og han kom plutselig på at han trengte en dusj før han traff Anne igjen. Han hadde knullet Sandra tre ganger, og kommet inni henne to . . . plutselig ble han fylt av både en sær følelse av skam og paranoia. Som om alle han gikk forbi på vei til utgangen kunne lukte hva han hadde holdt på med.

På tur hjemover satte han telefonen på handsfree og fortsatte å ringe både Cecilie, Sandra og Anne, i den rekkefølgen. Han begynte å nynne på låten '99 problems', og la til, 'and three of them are bitches.' Det var ikke noe svar å få hos noen av de, så han begynte bare forfra igjen.

Hos Cecilie denne gangen var det faktisk noen som tok telefonen, men han fikk bare et kort og avvisende, 'La oss være i fred!' Før røret ble slengt på igjen.

'Kom igjen da! Anne eller Sandra eller hvemsomhelst!' Han ringte til Sandra igjen, og fikk endelig svar. Han trodde først det var søsteren til Cecilie som hadde svart igjen – han hadde ikke lagt merke til hvor lik stemmene deres var da han snakket med Cecilie tidligere – men det sto Sandra i displayet. (Egentlig stod det Sabsr, men det var nært nok. Han hadde det ganske travelt da han dro fra jobb, uten å helt vite hvorfor.)

'Sandra! Herregud, jeg er glad for å høre stemmen din!'

'Rolig nå, loverboy. Vi er ikke gift, vettu. Jeg vet ikke helt om jeg liker deg engang enda, men vi-'

'Sandra! Dette er viktig!'

Det ble stille i den andre enden. 'Hva er det?'

'Jonas var også utro! Med eksen sin, som mest sannsynlig er Anne!'

'Du var nettopp ganske heftig utro selv, kjekken.'

'Irrelevant! Dersom Anne var utro med Jonas, må hun vite at det var han i den bilen! Jeg kan ikke se for meg noe annet. Kjæresten til Jonas . . . enken?' Kåre rynket på nesa. 'Cecilie er gravid med barnet hans. Det var det de kranglet om før han segnet om i bilen.'

'Du mener før hun drepte han?' Det ble helt stille en liten stund. 'Vent litt! Ringte du til hun som er mistenkt for drapet?! Er du helt idiot?'

'Hva har det å si da?'

'Tror du ikke politiet følger med all korrespondanse hun har med folk eller? Du risikerer å bli mistenkt selv.'

'Tviler på det, altså.'

‘Hallo?! Du var den eneste andre der! Anne satt bare i bilen, mens du var den som gikk ut. Og dersom hun skylder alt på en demon i speilet, passer den beskrivelsen jævlig godt i og med at du satt i bilen bak!’

Kåre sa ingenting. Lyset foran han ble gult, så han bremsset sakte opp og stoppet. Det kom to biler kjørende bak, en stasjonsvogn og en Nissan Leaf. *Mer elbilmafia.* Han så i speilet, og kunne tydelig se både sjåføren og passasjerer i bilen bak. *Demonen bak speilet . . . demonen i bakspeilet . . .* Han så igjen. Dersom det kom til det, kunne han sikkert beskrevet både passasjer og sjåfør ganske godt i en vitneforklaring.

Han skvatt til da han ble tutet på. Lyset hadde blitt grønt. *Og i motsetning til han kødden for tre dager siden, er jeg fortsatt levende.* Han gasset på. ‘Du har rett . . . det var en dårlig idé. Men jeg trenger svar, Sandra! Jeg trenger noen å snakke med.’

Sandra sukket. ‘Du kan komme hjem til meg.’

‘Jeg trodde du sa-’

‘Jeg sa vi ikke er gift! Du trenger noen å snakke med, Kåre. Sex har ingenting med saken å gjøre.’ Det ble stille en liten stund igjen. ‘Men jeg sier ikke at det er helt av bordet . . .’

‘Sandra . . . jeg vet ikke om det er så lurt. Ekteskapet mitt er kanskje på skråplanet, men jeg skylder Anne en sjanse til å forklare seg, i det minste.’

‘Jeg vil ikke rive for mye opp i dette, Kåre . . . men det så ganske dystert ut for deg på torsdag, altså.’

‘Var det torsdag du så de to sammen? Dagen før han døde?’

‘Ja . . . de var på Pair-a-dice sammen. Drakk av hverandres milkshake, matet hverandre cocktailbær og hele opplegget.’

Matet hverandre . . . Kåre slo i rattet og tok et par dype åndedrag.

‘Kåre . . . vil du komme innom en tur? Vær så snill?’

Han nikket. ‘Jeg kommer jeg, bare gi meg adressen.’ Han så i speilet igjen, men den andre bilen var borte. ‘Og du?’

‘Ja?’

‘Jeg vil knulle vettet av deg.’

Kåre syntes det var noe kjent med adressen da Sandra gav den til han, men han oppdaget nå at han aldri hadde vært i nabolaget før. *Fossegrenda ja . . . hører om det hele tiden, men har aldri kjent noen som har bodd her. Adressen til flere studenter, sikkert.*

Han kjørte rundt i nabolaget og studerte husnumrene, samtidig som han prøvde å holde tankene sine rene. Det siste skulle vise seg å være umulig. Det var tusen ting han trengte å snakke med noen om og mange tanker som det kunne være verdt å drøfte. Men det eneste han så for seg var Sandra uten klær. Forfra, bakfra, med hendene over brystene, med fingrene inni seg . . .

Han skalv litt idet han så riktig husnummer, og svingte kjapt inn på gjesteparkeringen. I gårdsplassen sto det en sølvgrå Tesla. *Faen så mange av disse bilene det finnes da!*

Han hadde hjertet i halsen idet han ringte på døren. I et desperat forsøk på å senke pulsen, studerte han nabolaget rundt seg. Noen barn lekte på en bitteliten inngjerdet lekeplass nedi gata,

lykkelige og energiske. Et bilde han og Anne aldri ville oppleve sammen. *Anne . . . hun ønsket seg barn mest av alt her i livet.* Hun kunne for så vidt knulle Jonas og alle andre menn i verden så mye hun ville, det ville ikke hjelpe noe. Det var Anne selv som var problemet, dessverre. De hadde sett en del på adopsjonspapirer og lignende, men det var en ganske stor og streng prosess. *Kan ikke bare fly ned og plukke med seg et par som Madonna og Angelina Jolie.*

Blikket vandret videre, til et par førtiåringer som gløttet opp på han med – ifølge han selv – dømmende blikk. Dette var enda to mennesker som så ut til å vite nøyaktig hva hans intensjoner var.

Han snudde seg til slutt tilbake igjen og så på navneskiltet ved siden av døren. 'Her bor Sandra, Cecilie, Victoria og Susanne.' Mumlet han. *Jentekollektiv . . .* Eller 'koldtbord' som en av hans mer perverse kompiser kalte det.

Endelig åpnet døren seg, og Sandra stod på den andre siden. Hun hadde byttet til en liten shorts og en løs singlet, og Kåre kjente alle hans problemer vaskes vekk. 'Hei.' Mumlet han, med et fårete glis.

'Hei selv.' Hun tok tak i skjorten hans og dro han inn i gangen. 'Du . . . noen av de andre er hjemme, så kanskje vi bare skal ta oss en dusj eller noe?' Hun lente seg nærmere og stakk tungespissen inn i øret hans. 'Du er vel fortsatt ganske skitten, er du ikke?'

Kåre nikket iherdig. 'Veldig grisete, ja.'

Sandra smilte bredt. 'Knulle først, prate senere?'

'Absolutt!'

Hun la fingeren over munnen hans og dro han knisende med seg inn på badet. 'Sånn . . . da kan vi få være litt mer i fred.' Sandra låste døren bak seg og vrengte toppen over hodet.

Kåre, som hadde brukt litt tid på å studere sine nye omgivelser, skiftet straks oppmerksomheten til Sandras spretne pupper. 'Du er så jævlig deilig, Sandra!'

Hun kniste og tok av seg shortsene. 'Takk . . .'

Kåre snublet rundt mens han vrengte og kastet klærne sine rundt på badet. Det var overraskende rent og ryddig der, til at det bodde fire mennesker i huset. 'Bor du her sammen med venninner eller?' Spurte han idet han endelig fikk av seg buksen.

'Sammen med søsteren min og to venninner av henne.'

'Åh . . . jeg så navnene utenfor, hvem er det som er-'

'Hysj.' Hun kysset han intenst og sultent. 'Jeg vil ha deg inni meg.' Hun bøyd seg over vasken.

I Kåres hjerne dukket det plutselig opp et spørsmål han aldri kom til å få svar på: *Er det rumpa hennes eller puppene hennes som er deiligst?* Svaret var dog irrelevant, og Kåre tok tak i hoftene hennes, akkurat slik han fantaserte om før hun stormet ut av kontoret.

'Ja! Ta meg hardt og deilig, Kåre. Få kjenne den store kuken din inni meg.'

Kåre gliste. Han hadde aldri visst dette selv, da han ikke hadde målt, men det var én ting ved han som slettes ikke var gjennomsnittlig. Han stønnet høyt idet han trengte inn i Sandra, før hun hysjet på han igjen. 'Vi må være litt stille.'

'Klarer du det da?'

Sandra gliste. 'Hvis jeg ikke greier det, får du vel bare holde meg for munnen da.'

Det tok ikke lange tiden før Kåre nærmet seg klimaks igjen. (Her var han nok tilbake til gjennomsnittlig igjen.) Han vurderte å trekke seg ut, men spurte i stedet, 'Vil du jeg skal komme på den deilige ryggen din?'

Sandra ristet på hodet. 'Nei. Kom inni meg! Fyll meg opp!'

Kåre følte et lite stikk av nervøsitet. Det ville bli tredje gang i dag at han kom inni henne, så det var tåpelig å begynne å engste seg nå, men han kastet like fullt et blick på hyllen ved speilet. Han så ingenting som lignet på p-piller eller lignende, bare en haug med vitamintilskudd og kremer. Flere av de samme som Anne brukte, faktisk. Kåre kjente et nytt stikk av dårlig samvittighet, men det var ikke i nærheten av nok til å stoppe. *Hun ville vel ikke hatt p-pillene stående fremme uansett.*

Den deilige følelsen overtok til slutt Kåre, og han sluttet straks å tenke på det. Han la hånden over munnen på Sandra, og bet tennene sammen idet han fylte henne opp.

Leken fortsatte i dusjen, og så én gang til på badegulvet. Kåre hadde aldri møtt noen som var så ufattelig viril, og han hadde heller aldri trodd han skulle greie så mange ganger på en dag selv. *Seks! Jeg har allerede slått min egen rekord med to.* Og med en ung kvinne som så ut som hun kom rett ut av en skjønnhetskonkurrans. Selv om dette så ut til å kunne bli den dagen alt gikk på tverke, hadde han i alle fall kommet seks ganger. *Det handler om de små seirene, vettu.*

Sandra slang bena opp på en krakk ved benken og snudde hodet mot Kåre. 'Du knuller som en hingst du, Kåre.'

'Prøver bare å holde tritt med den deilige unge kroppen din jeg.'

Det ble stille en liten stund.

'Faen, det hørtes jo helt jævla feil ut da. Jeg mente bare at-'

'Jeg skjønner, Kåre.' Sandra sukket. 'Skal jeg være ærlig er det en liten stund siden sist. Jeg er kanskje litt . . . sulten.'

'Det plager ikke meg nevneverdig.'

Sandra kremtet. 'Men! Som den gentlemanen du er, kom du jo faktisk ikke for å knulle.'

Kåre trakk pusten dypt og gjemte fjeset i hendene sine. 'Jeg vet ikke hor jeg skal begynne jeg, Sandra.'

'Jonas og Anne?'

'Du vet at Anne er en helt jævla perfekt kandidat for drapet?'

'Okay, nå mistet du meg!'

'Tenk på det! Hun og Jonas drev på med hverandre igjen. Samtidig fikk Jonas kjæresten sin gravid. Kanskje hadde de en pakt om å gå fra deres respektive eller hvasomhelst, jeg veit da faen jeg. Anne har ikke hatt sex med meg på månedsvis i alle fall, så det at Jonas ikke bare fortsatte å knulle kjæresten sin, men samtidig fikk henne gravid . . .' Han så lenge på Sandra. 'Anne kan ikke få barn, Sandra. Vi sjekket det for et års tid siden.'

Sandra ble helt stille.

'Jeg vet! Jeg deler for mye! Men hør da: Det at elskeren til Anne gjorde en annen kvinne gravid ville vært mer enn nok til å sende henne over kanten.'

'Til mord?!'

‘Ja . . . nei! Altså . . . det er for mange beviser til å bare ignorere det.’

‘Beviser?! Har du sett for mye på Criminal Minds eller?!’

CSI: Miami. Kåre reiste seg. ‘Hun har giftplanter i hagen, Sandra! Hun plantet de i håp om at nabobikkja skulle tygge på de!’

‘So what?! Du har en giftplante på kontoret ditt. Jeg har en her hjemme.’ Hun pekte på en plante som stod i karmen til det bittelille vinduet øverst på veggen.

‘Du sa de matet hverandre og drakk av hverandres shake sent på torsdagen! Hun kan ha forgiftet han da!’

‘Ville det ikke da vært jævlig tåpelig å ende opp bak han i trafikken dagen etterpå?’

‘Kanskje Cecilie var med på det?!’

‘Okay, nå snakker du bare tull, Kåre.’

‘Du sa at Jonas holdt på med en venninne av deg . . . var dette også mens han var sammen med Cecilie?’

‘Jeg vet ikke.’

‘Jo, det gjør du. Vær så snill, Sandra.’

Sandra reiste seg også, og klemte Kåre bakfra. ‘Vi har en god ting gående her, Kåre. Drit i Anne, drit i Cecilie og Jonas.’

‘Jeg kan vel ikke drite i det hvis kona mi er en morder? Og hvis feil person havner i fengsel!’

Sandra ristet på hodet. ‘Ingen skal i fengsel, Kåre. Han døde av naturlige årsaker. Ja, han lå med alle og enhver! Han var en fordømt jævla brannmann, det var bare sånn det var. Stakkars fyren druknet i fitte. Han holdt igjen som best han kunne, men til slutt ble det for mye! Du vet jo hvordan det er, Kåre: Vanskelig å si nei.’

Kåre dyttet Sandra unna. ‘Brannmann eller ei. Topptrent eller ei. Det skal litt til å bare dø helt av seg selv. Hva om politiet finner spor etter forgiftning?’

‘Dersom det er Selsnepe er det ingen sjanse for at noen blir tatt. Det krever-’

‘Hvordan visste du det?’

Sandra svelget tungt. ‘Hæ?’

‘Hvordan i helvete visste du at det var Selsnepe det var snakk om?! Og at jeg i det hele tatt har en giftplante på kontoret?’

‘Umm . . . jeg har sett den flere ganger . . . og jeg kjente igjen sorten . . . og du sa den kom fra-’

‘Bullshit!’ Kåre kjente raseriet svulle nå. ‘Jeg fortalte deg ikke noe som helst om den jævla planten! Jeg synes du var jævlig deilig fra og med første gang du dukket opp på kontoret, men jeg var faen ikke interessert i å ha en konversasjon med deg!’ Han tok et skritt mot henne og tvang henne mot døren. *Seks ganger . . . så kollapser alt.* Kåre hadde ingen anelse hvordan noe som helst hang sammen, men Sandra var i alle fall ikke uskyldig oppi det hele. ‘Jeg fortalte deg heller ingenting om demonen bak speilet!’

‘Jo!’ Sandra tok tak i det første hun fant, buksene til Kåre, og holdt dem beskyttende foran seg. ‘Du pratet om det på kontoret mitt, etter du-’

‘Hvorfor!’ Kåre slo i benken så parfymeflasker spratt. Flere falt i flisene og knuste. ‘Hvorfor lå du med meg!’

‘Kåre . . . du må tro meg, jeg har ikke lurt deg, jeg-’

Kåre slo i benken igjen. *Stemmen! Det er noe kjent med den stemmen . . .* Han tenkte plutselig på skiltet ved døren igjen. ‘Cecilie er søsteren din? Er hun ikke?!’

Plutselig stoppet klynkingen og gråtingen. Sandra var helt rolig idet hun senket armene. ‘Faen. Jeg forsnakket meg mer enn én gang, gjorde jeg ikke?’ Hun smilte. ‘Men bra jobba. Etter det Anne sa, trodde jeg ikke du kom til å sette sammen dette.’

‘Sette sammen hva?!’ Kåre slo i benken enda en gang, men det hadde ingen effekt.

‘Vent her!’ Sa Sandra, og løp ut av badet.

Før Kåre fikk summet seg, hadde hun låst han inne på badet, bukseløs og alene. ‘Sandra! Kom tilbake for helvete! Dette er ikke morsomt!’ Han prøvde å tenke, men stanken fra tre knuste parfymeflasker gjorde det nesten umulig å puste der inne. Han samlet sammen glasskårene så godt han kunne og tråkket på den lille pedalen på søppeldunken. Som alltid var tilfelle, veltet pedalen hele dunken i stedet for å åpne den, og en rekke esker, strimler og pinner falt ut.

Kåre slapp glasskårene og tok et skritt tilbake. Han hadde sett disse tusen ganger før . . . det var egglosningsprøver og graviditetstester.

Verden spant igjen og igjen og han rev seg i håret og klorte seg i ansiktet. *Cecilie! Cecilie er gravid, det er sikkert hun som har brukt de . . . det er sikkert hennes tester!* Men han klarte ikke å lure seg selv til å tro det. *Etter det Anne sa . . . Anne og Sandra . . . og Cecilie.*

Han sparket i døra et par ganger, men den rikket seg ikke. *Jeg må ut herfra! Jeg må hjem . . . bort! Jeg må unna disse syke jævla menneskene, jeg må-*

Han hørte en kjent stemme utenfor, og presset øret mot døren.

‘. . . til jeg var gravid . . . men sånn . . . kan vi i alle fall bruke bevisene . . .’

‘. . . og hvis ikke?’

‘. . . ikke se for meg noe problem der, altså, bare tenk på pengene du.’

Anne?

Tårer trillet nedover fjeset til Kåre idet han snudde seg mot det doggete speilet. Han så forvrengt og rar ut. ‘Cecilie hadde helt rett,’ mumlet han. ‘Det var demonen bak speilet . . . det var Anne hele tiden.’

Men hvem ville noensinne tro ham? Historien hadde blitt endret på. *Kanskje av Cecilie, kanskje av Anne, kanskje av alle tre.* Ifølge dem var demonen en annen . . .

Ifølge dem var demonen Kåre.